

החלבות קריית ספר תורה סיון קמד

באר הגולה 54

קמד שלא לדלג ב תורה מענין לעניין וריני ההפטרה, וכו ד' סעיפים:

א מְדֹלָגִין (ב) בְּנֵיָה (ב) וְאַיִן מְדֹלָגִין בְּתוֹךְ מִפְּנֶשֶׁה זו לְפִרְשָׁה אֲחֵרָה. וְהַנִּי מַלְיִ בְּשִׁנִּי עֲנֵנִים, דְּמִישִׁין (ב) שְׁמָא תְּחִבְּלֵל דַּעַת הַשׁוּמָעִים. אַכְל בְּחִדּוּ עֲנֵנָא. (ד) בְּגֻונָן יָחִרְיָ מָות' וַיָּאַק בְּעִשּׂוֹר' שְׁפָהָן גָּדוֹל קָוְנוֹא בְּיוֹסִי-הַפּוּרִים, מְדֹלָגִין. (ה) וְהַוָּא שְׁלָא יָקְרָא עַל-פָּה, שָׁאָסָר לְקָרוֹת שְׁלָא מִן הַכְּתָב אֲפָלוּ תְּבָה אֲחַת. וּבְנֵיָה מְדֹלָגִין אֲפָלוּ בְּשִׁנִּי עֲנֵנִים, וְהַוָּא (ו) שְׁלָא יְשַׁחַד בְּדָלוֹג בְּעַנְנָן שְׁיעַמְדוּ הַצְּבָור בְּשִׁטְקָה. וְהַנִּי מַלְיִ בְּנֵיָה לְבָנֵיָה (ז) אַיִן מְדֹלָגִין. (ח) וּבְתוּרִי עַשְׂרֵה מְדֹלָגִין מְנַבְּיאָ לְבָנֵיָה, וּבְלִבְדֵי שְׁלָא יְדַלֵּג מְסֻופָּה הַסְּפָר (ט) לְתַחְלָתוֹ: ב (ט) נְזֹעֲגִין בְּשִׁבְתָּה שְׁשָׁה בְּחִמּוֹן לְזֹמֵר אַסְרָה הַפְּטָרָה (הַפְּטָרָה), יְשַׁ אָוּרִים שְׁחוֹא מְלַשְׁן 'אַיִן פְּשָׁטוּרִין אָסָר סְפָחָה' שְׁעַנְגָּנוּ סְלָוק, בְּלָוְמָר סְלָוק קְפָלָת שְׁחוֹרִית) הַשְּׁבּוּעַ שְׁנִים או שְׁלִשָּׁה פְּסָוקִים מְהַפְּטָרָה 'שָׁוֹשָׁ אֲשִׁישׁ'. וּבְשָׁחָל רַאשְׁיָה-דָש בְּשִׁבְתָּה וּבְיּוֹם א', אַחֲר שְׁפָטִירִין פְּסָפְטָרָה בְּשִׁבְתָּה (י) אָוּרִים פְּסָוק רַאשְׁוֹן וּפְסָוק אַקְרָרּוֹן מְהַפְּטָרָה עַל-אָקָר לו יְהֹוֹנֶתֶן מַהְרָה חָרֵשׁ, וְאַיִן לְמִחוֹת בְּנֵם (י) (וְעַזְנִי לְקַפְּן סִימָן תְּכָה שְׁעִיר בְּ וּוְקַפְּן סִימָן תְּכָה קָאִיךְ נְזֹעֲגִין): ג (י) אַיִן גּוֹלְלִין סְפָרָה תּוֹרָה בְּצִבּוֹר (ו) מִפְּנֵי בְּכָודְ הַצְּבָור. יְווֹסָם אַיִן לְקַסְמָא אַלְאָ סְפָרִתּוֹרָה אֲחֵר וְהַס אַרְיכִים לְקָרוֹת (ט) בְּשִׁנִּי עֲנֵנִים, (ט) גּוֹלְלִין, וִיהְחָה בְּכָודְ הַצְּבָור: ד (הַאִין קָוְנוֹן לְאַדְמָמָ אַחֵר (ו) בְּשִׁנִּי (ט) סְפָרִיתּוֹנָה *מְשֻׁום פְּגָמוֹ (פְּרָשָׁ), שְׁנָרָא

פָּאָר הַלְּטָבָה

(6) אין מידלגן. כי' בשני עתנים אבל בפערן א', מידלגן. פר'ח': עם'א. ופר'ח שבת דפללו בקענין א', אין מידלגן. ע"ש: (2) ס'ית. אבלו' פערן
(2) למלתנו. כי' למלתנו אבל בבריא אחד מידלגן מסופו לתחלה. ב'ג'. גנימיט. עין ב'ג' וכגדה'ג' ורב'ה. ובמ'א' שבת בשם רב'ם אבלו' בונינו א'

פאנר הלכה

* מושאם פגמו של ראשון, ופושט דודגא בשלקרויה קופה תוכפה, אבל מי שעלה לספרייה בቤת-הכנסת במנון ראשון מפרק לעלות עוד בכיתת-הכנסת במנון שני אפלו בספרייה חתמת, דמי לה קרייה פרטיה: דינא, לדיןן לעולם צורך לקרות שבעה קראים ויברכו והשליח-צבור יוציאם בקדשו ובמקומם ונירבב גדרינו.

הממחיל ו מהרייל, בז'

א) בוניה. בוניה, לפי מה שירדו ע"ש דמלגיא אין על הפטורה בגין פסוקים ניטרים, רק שאריך להיות מעין פסדרא, קדלקמן בסוף סימן תחח בהצ"ה, ואשומעין דמפר להמפטיר בגין לאילג מפרשא זו ולפרשא אחרת, וכן דמנג' בכמה הפטורות שמוטspin להם פסוקים מפרשיות אחרות: (ב) **ואין מודלgin בתורה.** פינו (ה) בשדי ותחשי דזריך מדריא ל科尔 רק עשרה פסוקים לתולעת גבריא, או בזוסטוב דזריך לרשותה ה, גבריא, אין לקורום לכתחלה בזולג רק בפרק: (ג) **שמא תחלבלל.** לפי (ג) שדריתותה דבריא אונקורות וענשין ומלה, וזריך שייפנסו בלב השומים, וכשהארם יוצא משיטה לשיטה איננו נוח להתבונן, מה שאין כן בגיןים: (ד) **בגון אחורי מותה ר' אך בעשור.** רוזה לומר, אף-על-פי שיש הפסק רב ביניין. שזה בפרשאת אחורי זהה בפרשאות אמר, אפלו כיון דפרשות אמר, מותה ר' אך בעשור. ובו ר' אך בעשור: (ה) והוא ר' ר' מה שונגן בגין בטענו צברור ע"ט מל' בפרשת השא שדרלגן ל'קסל לה', ור' ר' פס' בין משעם שם ענין אחד: (ו) והוא שלא יירא וכו'. רוזה לומר, (ז) דילך התפירו לדילג ולגלל הפסך להפרשה השניה אף דהוא מנבר מלטה, כדי שלא יבוא לקרה השניה בעלה-פה, וזה אסורה: (ח) **שלא ישחה וכו'.** בזוגיהם קייז גאלין למטרם בין פסוק לפסוק, ואשומעין שייקרי קרובים הענינים זה להה בלבך עד שלא ישחה קדלוג יוטר מפדי שיפסק כתפרקן, שאין בדור לאבדור שיעמודו בשתייה ומאתינו). ובתחבו הפטוקים, ובמנגו שאיין גאלין למוגם נמי שרוי, בין שאל הספטורות חמובים בזמננו בקטטרס בפני עצמן³ או בחמשין, שלא יכול לסמן ולמפש מהר כל הפטוקים השיכים להפטורה זו, ולא יהיה האמור אריכין בלבד בשתייה על-ידייה ולכנן שרוי; (ט) ומעט זה מבר בזמננו אפלו בשתה-פטוקים הם משני נביאים, ואפלו רוחוקים זה מהה פרבה: (ו) **אין מודלgin.** דיאא (ט) טרור רדעת בויויר וכי. ודרא באשני ענינים, אבל בענין אחר קדלוגין [פריח]: (ח) ובתרידישר. שאל השוכבים בוניא אשר לענין זה מפני שהם אקרים⁴: (ט) **לחחלו.** רוזה לומר, לצר חחלו שהוא למפרק, (ט) ואפלו הם סמכותם זה ליה. והנה יש דעתו בז' הפטוקים: יש אומרים דורך בוניא לבוניא (ט) אין מודלgin בז' וואפלו בוניא של תריר-עשרה⁵). אבל בוניא אחד מודלgin אפלו למפרק. אם הם סמכין ולא יצטכו אכבוד לעמזר בשתייה. (ט) והשגען-בקבניא מס' מציד, וכן שסק באלה רבקה, ואבל בנטבאי אחד אין לדילג למפרק. וען בפריר-מגדרים שמאצד דרבען אחד בוניא אחד מבר לקרות למפרק: (ט) **ונזיגין** וכו'. וטעם (ט) הפטוק, אף דכתה פעמים מתמני שהוא מוניא לוניא, מושם דיבימי תלמודו קו כל הפטורים נקבעין בגליה, אבל קידין שההפטורות נקבעין בגאנטרדים או בתקפישין, שלא יכול לעשות סימן שיקא מהר: (ט) **או מרים פסוק ראנון וכו'.** ובשבט שקוורן בשוני ספְּרִידָרְמָה זילין לילל אחת ועוד שקוראן קרא שוקה (מ"א בשם הר"י לוי). (ט) **וימור טוב כמו שפוגין עטה.** שגולין ומחפשין בעת שאוקרים הקהל פסוקיו דזמניה, ובכמו שכתב ברדי-מיטה: (ט) גולין וידעה וגנו. ובשבט שקוורן בשוני ספְּרִידָרְמָה זילין לילל חזש או בזוסטוב מני הפטורי: (ט) גולין וידעה וגנו. רוזה לומר: ולא אקרערן דמשום זה יקרא פרשה של הפטורי בעלה-פה ואחר הבין בחמש, מסתה מאהצבר (ט) מוחלין על בכורם כדי לקיים קוריאת הפטורי בדין (ט) בעניין אחד בין

שער הצעיר

(6) דבשורתה בשבת לא שין פאי דינא, דקה אדריך לזרות כל נסיך. ואילו שין גם כל שחרורת, שלא רצלא אריה פסוקים אפללו על-קצתן לעזוז
ולעישלים אסרכיך: (3) רשי'': (א) פרימגדים וכן צקב פקאייר, ומה שכתב ספריקגדים עוד טעם משם הרוא פקי' ברוי, לא ירבעי קנא לה רכברוי
גבורי קפער לודג בשני ענינים: (7) דאי לאו הקב' פאי שיאטה דזקא הכא: (ב) פריקקידים: (8) תורמת-תדרשן: (9) דאל לו לתחלתו מפש אפללו מתחלה
לטסונו גמי לא, דקה אפיא בכדי שיפיסק פלאגון. חיטופות: (מ) ואטלו בענין אחד (דר'ח'': (ט) ואף דהפר' קחש מקל, בקוניגנוברים סטב דהעקר
בגמג' אסרכרכט: (ט' ט'ו). וכן מטען גבר'א. ריש עוז שעמיהם. עין כביה-יזוקה: (ט) משומ בלבול הדעת: (ט') רשי'': (י) מגן-אבררכט: (ט) אחרינוים:

- א** מגילה כבר יזקא סט
- ב** בית ירושה וטהרתו
- ג** מבאר שם א' יזקא ע'
- ד** קידוש' א' שם
- ה** חנוכה מודעתי ונטירתי
- ו** יזקא אמר

הלוות קריית ספר תורה סיון קמד קמה קמו

כיאורים ומוספים

1) והוסיף לבאר בשורת חתם סופר (ח' סי' פ' ד"ה והא דאין), שאנו אפשר בשום אופן לכוון האמת בפשוטות בונת המקרא, בתרגום שאינו מתקבל מפי משה רבינו ע"ה שנאמר לו מפי הקב"ה, וכן על גב שאין הפסד אם מתרגם אדם לעצמו, מ"מ הקורא תרגום בכיבור ואינו מבoon האמת, הרי הוא בכלל דבר שקרים.

ולתרגם על פי פירוש רש"י, כתוב בשוחת אגדות משה (אויח' חיד סי' מ' אות בא) שאין לעשות כן, שאף שלגביו ישנים מקרוא ואחד תרגומי כתוב השוע' לקמן (סי' רפה סי' פ') שפירוש רש"י נחשב כמו תרגום, מ"מ, בעניינו שמדוברים בשעת הקיראה בצייר הגהש בתעת קבלת התורה, אין לתרגם בפירושם של הראשונים שישין בהם מחלוקת [בגון פירוש רש"י], אלא רק בתרגום אונקלוס או בתרגום יונתן בן עוזיאל, שהם מן התנאים ותרגומים נתן בסיני ולא שיר ביהם מחלוקת, ובומן שהבינו אותם היו מתרגמים בהם, אבל בזמנינו שאין מבינים את פירוש התרגום, נטבל עין התרגום לגורמי, ולא אמרו לתרגם בפירוש רש"י.

ואף בין גברא לגברא, כתוב בשוחת אגדות משה (שם) שאין היתר לדירוש ולברא את עניין הפרשה שקרה, שאם לא כן, מודע לא אמרו להרגם בפירוש רש"י וכドרי בין גברא לגברא על מנת לקיט בכר את מנהga התרגום, ובעל כרך שאף זמן זה נחשב כעת הקיראה עצמה, אשר אין לתרגם בה בפירוש שישיר בו מחלוקת (וראה בשוחת יהוה דעת (ח' סי' יז) מה שהביא הרעות בעניין זה). וכן לגבי ישנים מקרוא ואחד תרגום, כתוב לקמן (סי' רפה סי' ד') שאם תרגם המקרא בלבד' שהוא מפרש רק את המילים בחוד, במקומות פירוש התרגום, לא יצא ידי חובה. אכן בפרש המפרש את כמה דברים שאון להבין מותו המקרא. אכן בפרש המפרש את העניין והמלחילים יותר מתרגום, ציריך ביה"ל שם (ד"ה תרגום) שלענין ישנים מקרוא' נחשב יותר מתרגומים, למורות שניתן בסינוי.

סיון קמו

שלא לרבר בשעת קרייה

(משנ"ב ס"ק א')

ועל זה נאמר "זעובי ה' יכלו" (ויקרא), ומתקבמין: ורשבק אוניקא פ'ין ישצזוקן?) וכדי, אפללו כי אסורה).

1) ומיו שהתעורר לו צורך לנקיוי באונצע קריית התורה, כתוב הבה"ל לעיל (סי' צב ס"ב ד"ה קורא בדרך) שאם הוא באוף שאין בו מושם יבל תשקעו, מותר לו לשימוש את כל הקיראה, עד מפטיר שהוא עניין אחר, ואף לעונות ברוך ה' המבורך לעולם ועד', ביוין שהתחילה לשמעה בהיותה.

ומיו שנכנס לאיזה צורך לביית הכנסת באמצע הקיראה, הסתפק הברי מוגדים (אי"א סי' ב) אם נאמר בו דין יחוובי ה' יכלו, והקף החיים (ס"ק ג) הביא את דעת הרוח חיים להחמיר, וכן דעת מהורי"א מקמאנא (שלוחן הטהור סי' ה) וכן הורה הגראן קרליין זר בקריית התורה סי' לג' סי' י). אכן בין גברא לגברא הтир הקף החיים (שם) אפילו בשאין זה צורך גדול, מайдך, צידד הגראי"ש אלישיב (הערות ברכות עט' מ) שכין שאינו ושב שם בדרך קבוע, מותר לצאת, וכותב, שבשעת הדחק יש לסמן על סברא זו.

2) ולענין יציאה מבית הכנסת באמצע קריית ההפטירה, כתוב האפיקי מוגדים (ס"ק ג) שהדבר מותר.

3) ונשים האם יש עליהן אישור זה, כתוב הקף החיים (ס"ק ב) שימוש להן לעזוב אפילו באמצע הקיראה, בשיש צורך בקר. המשך בעמוד הבא

[משנ"ב ס"ק י']
הנראה פשוט דפי בספר-תורה וראשונה מפני שהוא טסה או שאור פסליל⁽¹⁰⁾.

(10) ובימים שמצויאים בהם שני ספרי תורה, ותשו ופתחו בתחוללה את ספר התורה המוכן לקריית המפטיר, כתוב ביה"ל לקמן (סי' תרped סי' ד"ה ואם) שיגלווהו, ויקחו את הספר המוכן לקריאה הראשונה ויקראו למפטיר בספר המוכן לקריאה, ואין בו גם לטסר התורה, שהרי קוראים בו אחר כך את קריית המפטיר.

ויבור שהוציאו ספר תורה מארון הקודש והוליכוו לקריאה, וכשהוא ביד הנושאו שמו לב שאינו גולל למקומות הקיראה, הביא העבעץ בצדורו (בחihilת הלבנת קריאת התורה סוף סי' א) שהחלקו אחרים בדרבם יחוירוהו לחיכל ויקחו את ספר התורה, והמוכן לקריאה, או שלא יחוירוהו מושם פגמו של ספר תורה, וגוללווהו למקומות הקיראה, ומדברי הকף החיים (ס"ק ג) נראה שאין להוציא ספר אחר, וכן כתוב השור' שלמת חיים (סי' קמט), ובשות' אגדות משה (אויח' חיב' סי' פ' ל') כתוב דעתו במר עבד ודיבידי כmor עביד. והויסוף, שאם הקאל אינט מקפידים על בודדים וטרחתם, וכמנהג הרבה הקהילות במנון, בודאי שאון להחוירו. אכן, אם תורה אחד להחויר את ספר התורה לארון הקודש, ויש לחוש למחלוקת ולבודין, רשותם להחוירו.

ובמנין קטן שכל המתפללים יודעים מה הטעם שהחוירו את הספר, כתוב הא"א (בוטשאטש, אכן) שאון שיר בזה פגמו של ספר תורה. ואם הוציאו בטערת ספר תורה שאינו מוגה, כתוב הלווד אמת (סי' א ס"ח) שהחוירוהו לארון הקרש וויצוו אחר במוקומו, אולי אם הוא מוגה אלא שיש אחר מוחדר מבמנון, הסתפק בזה בשורת הור צבי (אויח' סי' סג) ו/orאה בשוחת אגדות משה (שם) שתלה דין זה במחלוקת אחרים).

[משנ"ב שם]

דמגר לקרים לחתון-בראשית מי שצלה בבר בספר-תורה ראשונה (ויאשונה!), מחתמת ריש' לו עוד קנייפים להתייר שטפז').

(11) וכן סתם לקמן (סי' תרטט ס"ק ב) שהקורא בפרשת ואת הברכה יכול לעלות לחתון בראשית, והויסוף, שאף שחנן תורה איינו יכול לעלות לחתון בראשית מ"מ בבית הכנסת אחר יכול לעלות [וראה בשונה הלכות (כאן סי' ד) לבני מניין אחר ביבת הבנתה זה].

(12) שם כתוב הטעם, שהכל יודעים שימוש שמחת התורה עושים בר' ולא מישום פגם בספר התורה.

[משנ"ב ס"ק כ']

אפללו בענין אחד [פר"ח⁽¹¹⁾]. וען בפרק-מגדים⁽¹²⁾.

(13) דבורי אין שיעיפים אלא בשני ספרי תורה, אבל בשלשה ספרי תורה, תמיד שלשה עניות הם, ואכן הפר"ח (שהוא מקור דברי המשנ"ב) אינם מדבר אלא על שני ספרי תורה.

(14) שהסתפק האם נאמר היתר זה אף בפרשא אחת או רק בענין אחר.

סיון קמה

היני סמתרגמין

[משנ"ב ס"ק ד']

ולענין לוור: נלמד מהם לפרש גם אנחנו לעם בלשון שיבניה, הדשאני פרגום שנטחן ברות-סקונשׁוּן).

הלו^את קרי^את ספר תורה סימן קמד קמה קמו

כפוגם ומישיל דפי בראשו) של ראשון, אбел (יח) שלשה גברי בשלשה (ה) ספרים, בגון ראשיחך טבת (יט) שחל להיות בשבת, (כ) ליפה משומש (ג) פgam :

קומה דיני המתרגםין, רבו ג' סעיפים:

א *בימי סכמי הגמרא היה (א) נוהגים לתרגם כדי שיבינו העם. אין (ה) סקורה רשות לקרות למתרגם יותר מפסקוק אחד. ואין סכטrogram רשותי לתרגם עד שיכלה הפסוק מפי הקורא. ואין סקורה רשותי לקרות פסוק אחר עד שיכלה הטעוגום (כ) מפי המתרגם. ואין סקורה בשאי (ג) להגבית קולו יותר ממהתרגם ולא מהתרגם יותר ממקורה. ואין סקורה רשותי לסייע למתרגם. שלא יאקרו מתרגם כתוב בთורה: ב' יקען מתרגם על-ידי גدول. אבל אין כבוד לגдол שיתרגם על-ידי גדן:

ג הירידנו לא נהנו לתרגם, משומם ומה תועלת בתרגום בין (ד) שאין מביבין אותו:

קומו שלא לדבר בשעת הקרייה, ובו ד' סעיפים:

א א' אסור לצאת ולהנימם ספריותורה *בשוהא פתוחה, ב') *אבל בין גברא (ה) לגברא (ג) *ספריד דמי;
ב (ד) ביבון שהחיל הטעוא לקורת בספריתורה אסור לספר (ה) אפלוי (ג) בדוריתורה (ו) אפלוי בין גברא
 לט א' ברכות ח ב סוף

פאר היטב

רשותה וROLE של צוות ופסק דין רשותה למתנה. דעון קשחן בצדקה, ע"ש:
(6) התקורת. עין דראהן:
(7) נכברא. דוקא לא בך גודל, סודה ע"י, ובין פטוק לפטוק אסתור, טור מ"א
פ"ח: (3) בד"ת. אפללו להורות לאדם ששולא לפיו שעה או לפישר
מידבר אסורה, עין דרי"ף ובמ"א, זבר"ת היביא: להוות לשואל או לפישר מדריך
וששנות-סופר הורא, ומבהיר חישב אשר לפנ' לא בראשון בזוה: (7) קפדייט.
משמעו ודראשון אסדר לקרות בסיתת הגר, ב"ח. ומ"א מתיר,
טי' ריבב: (8) פטום. אפללו בענין אי, פר"ח, ע"ש. מי שזכה מצוה לשנה
ומתו באמצע השגה חביבים קיורשים לשלם דמי המצעה, או ימכוו הממצוה
ולמה שיחסור ישילומו נתקעל, ורק לזרושים, ואם ימכוו ביזהר, הרוח כנה"ב.

באוור הלהכה

* קשׁוֹרָא פֶתַחֲוָה. מְלֻשָׁן זֶה מִשְׁמָעַ דָּקָפְלוּ לְאֵת הַמְּחִילָה עַדְןָן לְקוֹרוֹת אָסָר
מִבְּנֵין שְׁקָבָר בְּפֶתַח סְפָרָר. וְאֵת דְּבָרַעַי בְּקֶסֶף כְּסֶמֶךְ
בְּכָרְכְּבִ'ס דְּזָוָקָא כְּשַׁתְחִילָה לְקוֹרוֹת אָסָרָה. הַכָּא עַלְעַן לְצַאת חַמִּיר טַבָּה. וְאֵת
דְּלַעֲנוּן בָּנִי גְּבָרִי לְגַבְּרִי סְפִירִי שָׁם מְכָאָה. דְּכָא שָׁרִי וְסִמְךִים אָסָרָה, עַלְעַן לְצַאת
לְשָׁחִיא פָּתוֹתָה חַמִּיר הַכָּא מִקְהָטָם. אָכָן מְלֻשָׁן הַכָּרְכְּבִ'ס מִשְׁמָעַ דְּהַקָּא גְּמִיסָּן
אַיְוֹן אָסָרָה רַק כְּשַׁתְחִילָה לְקָרְרוֹתָה. אָקָטָם לְפִי מִוחָשְׁפָעָד הַפְּגָנָא-אַבְּקָרָם. וּפְנִי
מִשְׁמָעַ מְתַגְּרָאָה, גַּשְׂמִין אָסָרָה תְּחַקְּרָה מִשְׁגָּנָתָה. אַסְטִין בְּגַעֲנָנוּ בְּנוֹדִיא אַזְּנָן
לְקָלָל: * אָכָל בַּן בְּנָא לְבְבָרָא. עַזְנִין בְּטַשְׁבָּעָחָן חַלְקָגָג סְקִינָה צְהָבָה
דוֹזָא בְּשָׁאוּרָה הַזְּבָרָב אַבְּקָרָאָי בְּעַלְמָא, אָכָל מְשֻׁעוֹשָׁן זֶה מִירָה נְרָאתָה פּוֹרָקָה
עַל תְּוֹהָה. וְכָמַעַט שָׁאָנִי אָוֹמֵר שְׁלָמִיקָם נָאָמֵר יְזָעָזֵב הַיּוֹן כָּחָסָרָלָמָם.
עַזְנִין שָׁם: * שְׁפָרָר דָמָי. עַזְנִין בְּפִרְאָרְקִישׁ שְׁפָעָדָד לוֹמָר דְמִשְׁעָה שְׁפָרָר הַקְּרִיאָה
אָפְלָלָל אָבָרָעָזָן בְּכֶתֶת "אָשָׁר גַּמָּן" יְכֹלָל בְּצָאתָה. וּבְכֶרֶר מִשְׁחִיחָה
עַתָּה קְפָרָוָה מִתְּחַשָּׁש: וְהַפְּחַח אָסָר, וְכָן מַעַדר הַאֲלָהָה וְבָהּ לְדִין,
מַעַטָּם דְּאַכְתִּי יְאַמְּרוּ דְּנוֹעַ עַפְהָ פְּסִילָוּ שֶׁל קְסֶפֶר רַאֲשׁוֹן וְלֹכֶד
בְּזָה בְּהַקְּהָגָן-אַבְּרָהָם. דְּמַפְרָר לְקוֹרוֹת לְחַתְּמָן-בְּרָאָשָׁית מֵי שְׁעָלָה בְּכָר
בְּסֶפֶר-תְּוֹרָה וְאַשְׁוֹרָה. וְהַוָּא מְדִין (פְּ) תְּפִיר גְּבָרִי בְּשִׁלְשָׁה סְפָרִים. וְהַוָּא מְדִין
(יְחִ) שְׁלָשָׁה גְּבָרִי בְּשִׁלְשָׁה סְפָרִים. וְהַוָּא מְדִין (פְּ) תְּפִיר גְּבָרִי בְּשִׁלְשָׁה סְפָרִים
שְׁלִישִׁית לְמַפְרָר, מְלָאָן בְּפֶלְגָּתָה כְּפָ"ח וּמְגַן-אַבְּרָהָם שְׁמַבְתִּי מִתְּחַחָה: (יְטִ) שְׁחָל לְחוֹיוֹת בְּשִׁבְתָּה. שָׁאָחָר קוֹרָא בְּעַנְנוּ שֶׁל יְמִין
וְהַשִּׁנִּי בְּשֶׁל רַאֲשׁוֹנָשׁ וְהַשִּׁלְשִׁישָׁ בְּשֶׁל חַנְכָּה לְמַפְרָר: (כְּ) לְקִיכָא מִשְׁוּם פָגָם. אָפְלוּ בְּעַנְנוּ אָחָר [פְּרַח][13]. וְעַזְנִין בְּפְרִימְקָדְרִים[14]:

א (א) נְהָגִים לְמַרְגָּם. בְּלִשְׁוֹן טְרָגָם. יְיִשְׁוֹמָם קִיה אַרְמָתָה:
לְשִׁמְעַל הַפְּנִישָׁה כְּכַתְבָה מִפְּיַ קְסָקָרָא, וְאַתְּמִרְכָּבָה בְּבִינוֹן כָּל פְּרוֹשָׁה מִפְּיַ סְקָמְרָם (לְבוֹשָׁה): (בְּ) לְהַגְּבִּיהָ קְוּלוֹ. דְּבָתִיב "מִשְׁהָ
יְזָבָר וְהַאֲלָהִים יְצַעַנְנוּ בְּקּוּלוֹ", וְהַאֲיָ 'בְּקּוּלוֹ' הַיְנוּ בְּקּוּלוֹ שֶׁל מִשְׁהָ (גְּ) (דְּ) שָׁאָנִין מְבִינִים אָזָה. וְאַיִן לְזָמָר: נְלָמָד מִהְמָם
לְפִרְשָׁה גַּם אֲנָהָנוּ לְעַם בְּלִשְׁוֹן שִׁיבָּנָה, דְּשָׁאָנִין פְּגָוָס שְׁנַתְּקָן בְּרוֹתָה-קְרֹבָּשָׁן[15] (טוֹרָה). וְעַזְנִין בְּמַגְנָזְבָּרוֹרִים שְׁהַבָּיא בְּשָׁם פְּשָׁבָעָז, שְׁגָם עַתָּה
רְשׁוֹת לְמוֹגָם בְּלִשְׁוֹן אֲגָרָום אָפְּגָם שְׁמַתְּגָן בְּרוֹתָה-קְרֹבָּשָׁן, אַלְאָשָׁאָנִין הַפְּגָוָס מַעֲכָבָה:

א (א) אסור לצעאת וכורו. רעל זה נאמר "רענבי ה' יכלרלו". (ט) ומתקבמין: ורקשבן אוירחא דין יטשצקון. (ט) ואפלו איקרא עשנה רצימוי לסתורתו זולתו. (ט) וגם הוא כבר שמע קריית כתורה בפשונה, אפלו הקב"ה איסורו: (ט) אבל בין גברא למברא. והוא (ט) קשנשאראו עשנה בבית-הבקשת: (ג) שפיר דמיין. וסינו (ט) בשכבר שמע קריית כתורה או שערתו לבוא מין, וגם זה איננו מתר כי אם כשהוא (ט) לזכה קדול: ב (ד) בגין שחתהיל. והפוגן-אקרים מצדך לופר, דמשעה שנטהח נספר-טורה אפלו לא התחיל עדין קורא לקורות, גס-בן אסור. וכן בשמע דעת קבר"א בבא ארא, דמשעה שפתחו הספר-טורה כדי לברך אסור לספר: (ה) אפלו בדרכו-טורה. וכן לפרש דברת-טורה או לתורות הרואה לאדם ששותאל, (ו) אסור. (ט) ולא פרושי מאסורה מתר לו מרדך אקרה, אם אי ארך לסתיר שעלי-ידי רמייה: (ו) אפלו בגין גברא לגברא. טמא משך

שער הצעיר

(ט) פְּרִימֵרָה וְשַׁעַר פּוֹסְקִים: (ט) מְשֻׁבֶּן: (ט) פְּרִישָׁה וְשַׁעַר: (ט) קְרִימֵגְדִּים וְמְשֻׁבֶּן-אַלְגּוֹן: (ט) אַפְּרִינְדִּם: (ט) פְּרִירִינְדִּים: (ט) אַפְּרִינְדִּם: (ט) אַפְּרִינְדִּם:

הלבות קריית ספר תורה סיימון קמו

(ג) לגברא, יונפלו (ד) אם השלים הוא הפרקsha. (ה) יוש מתרים ילגרס (פירוש, למד) בלחש. יוש אומרים שם יש עשרה הדצתי (פירוש, חמישים לפם) לספר-תורה מפר לספר (בדרכויתו) (ב) בשם מהרי"א). יוש מתרים (ט) למי שתורתו אמינהו. יוש מתרים (י) למי שקדם שנפתח ספר תורה מחריר פניו ומראה עצמו שאינו ראוי לשמע ספר תורה אלא לקרות, ופתחיל לקרות. *יולקרות שניהם מקרא וגדר מרגום בשעת קריית סתורה (ז) י"א שרי. (יב) יובל זה אינו ענן לפרש צורו (יב) ופרש ת' בראשו שהם בעשורה ג ב רשות א' בתשובה ד רשי' שם ח כל קלנות גוזלות ג פריך שם וכובאו כ טרוי ז' קפודר יקה ר' קורו וקמיה ר' סידי ט תוקפות ריש סידי קב ב' ג' ברכות ג' וראיש

הארהן

(7) שער. אפלו ליקא שורה דצ'קי, כ"ט ח'ה. וכשל'ה' מהחדר אפלו לסייע לתמן מטבח החחש. מטה-המשה כתוב דנבן לקות בלחש עם התו. דאי אפשר לאברא דק' שההסדר טהור, א"כ מה פון ליבר-הירון בגדר ותנוואו אוקו שמספרין לאברא דק' פון דבון דבון. וב"ה פתק דבון גברא לאברא מתק, וכברט מאדר שפער דמי. ע"ש:

אשנה ברורה

ההלו מורה בעת סקריאת. ומכה מקהל במלמד בין בברא לגברא.
ובאליה רבה מצדד, קען אחים אין להקל שפָא ימְשַׁך ווּבִבְינוֹ
לבין עצמו, הפקל ללמד איז איזן למחות בידין, אך להורות איז
הוּאזה לפי שעה (ט) אין להזכיר, דלא שיכיט כל-כך בזה שפָא
יַקְשֵׁחַ: (ז) אם השלמים וכו'. (ט) שניהם מקרו ואחד פרגונים. עיין
בפרק-מגדים שמצויד לומר ואפלוא אם קבר שמע קריית כתונה
בעשרה אט-בן אסורה. (ט) ובן משמע בבאförה הגר"א: (ח) וייש
מתחרדים וכו'. פירר (ט) דאייא עשנה דצימתי לשפר-תורה מלבדו,
ואפלוא כי איינו מפָר בקהל סם לדעה זו, כי שילא ונדריך שאור
ההשומעים: (ט) למי שתורתו אמנותו. כהנו (ט) ואפלוא כי איא
דאיקא עשנה דציתני. איינו מפָר לומד בעת סקריאת כי אם
בשותתו אמנותו, שאינו קבצל שום שעה מלהדרו. ועין באלה
רבה שהכיבא בשם ראשונים, דהשפא אין לנו תורתו אמנותו
עלינו זה: (ט) למי שקדם וכו', טעם שיטה זו, דסבירות לה שפין
שסבירה מהצנעה מתחילה. וראו אותו אונשי ביטח-בקנסת שסביר
קביע עצמו ללמד. איינו קהיב לפסק. אבל אם לא התחיל מוחלה.
איין לשום ארם ואפלוא מי שתורתו אמנותו לomid בשום אפן כלל
תרין: (ט) שרי. לבל בעדות שנקרו לעיל. בין שהו מעין
מה שקונא השלים-ציבור, אר-על-פי שאין קולא מפש בפסוק
שהשלה-לitem צבור קורא. ומכל מקום גם זה איינו מפָר רק בלחש,
ושילא יכל-כל דעת השוקעים (פמ"ג): (ט) וכל זה איינו ענן.
רווצה לומר. בל נקלות הנדרים בסימן זה לעצן שמיית קרייאת
(ט) ופרקשת 'פנ'ה. עין בבאförה סגן"א ופוי קריש ושער-יאנסרים

שפרקתו שקרורין ספרר גונאה ליל עוז, רמה שהקבריא פארו וזרע מתחלה דעתו רבענו יאצק בר' שפיר דמי, חנו גס-דן דראא בר'אייא עשרה דצימוי, וכקדאייא בסט'ק סיטון קנה, והו שבקביה פארו וזרע שקבב עוד בשם ר' אלפסי ואדריאלי גאי, ורא' דה'ר' אלפסי לא אורי לענין לחש, אפללו הבי' קדרה שפיר, דקינו במו שערעה ר'י אלפסי דבעינן אשורה דראא אפללו בחרותו אפנונו, ובכמלו שקבב בהחותה עינויו בשמו, כן הוא סידין לענין שיטת ר'י דבלחט מונגן, הוא גס-בן דראא בפייש שם עשרה. בקהה מישב אדא דה'ר' הפקת אשורי (ביברות ח') במתה שהכיא בשם אוור זרעו דבלחט דראא קשייש שם עשרה, דלאזקה הריביב משני תורצים שבאור זרעו, ולדרבינו ניחא מאוד. וכן משמע מדברי הפקות מינמוני שקבב לענין מי שטורדו אגונטו בשם ר'י אלפסי דוגם שם בענין דראא עצה'ן קצ'יט לפסטר-תורה ואיל' אוואר הבי' אסורה, ואחריך בchap דליזין לא מתקני בשום אפין, דאן'ן לנו ווורתו אקנומו קרבל שחת, ועל זה קחוב אחריך שם אוור זרעו דלארא שנימ' מקרוא ואחד פרוגום שרוי, ומושפע דאלצ'יל גאי דפ'רוי בראיאצ'א עשרה דצימוי, וכן משמע אוור יוטר בסוך דבריו, ענן שם. וכן משמע פשנותו דדרי הפליבו וווקט'יק סיטון קנה, דאפללו לחזר פקנשא איננו אקייד רכ' בר'אייא עשרה דצימוי, ענן שם. סיוציא מאדרבינה, דרכו פרומתת-הדרשן אין לך שם מוקדור מאוד זריך, ובסט'ק פפרש להפוך. ולא מבעניא לדוחת הש' ז' וסיג'ו בטפין נה פיער'יקטן ד' דישן ובין מדריך ואיננו שוקע איני מוצטרך לענין פלה מושום דבעינן עשרה דצימוי, ובדרבי סט'ק דרא' שמסוכא בסיטון קדר פעיר' ד, בקדאי זום הכא בענין עשרה דצימוי למלה קדורא בפער. ואין לא לסתיר בכמה שעוקב פאותו ענן.

שער הצעיר

(ט) עזון שם באלאיה רבקה בשם סדר-היום שפְּמַלְאָקָה: (י) אליהו ונה ורְבָּתָה הַחֲנִינָה וש"א: (ו) ר' שׁבָּא: (ז) מקרופת השעם וק' שלא' פריש'מן האבBOR ולא'

בָּאֵר הַגּוֹלָה 56

ג הַרְשָׁבֵא בְּתִשְׁבָּה
ד רְשֵׁי שֶׁס ה בְּצָל
סְלֻכּוֹת גְּדוּלוֹת
ה הַרְשָׁבֵא שֶׁס בְּצָל
סְלֻכּוֹת גְּדוּלוֹת
ו סְלֻכּוֹת גְּדוּלוֹת
סְלֻכּוֹת גְּדוּלוֹת
ז סְלֻכּוֹת גְּדוּלוֹת
סְלֻכּוֹת גְּדוּלוֹת
י יְהָוָה קָרְבָּנִי וְמַהֲוָה
אֲשֶׁר־רְשָׁבֵא רְשָׁבֵא
ט וְעַמְּתָה וְשָׁרָקָב
דְּבָרָכָה וְקָרְאָה

באור הלכה

חולק על זה. דוגמבה ש'יכא ל'קראייה ו'קשי'אה ב'תורה, ענן שם: * ו'יש מהירם לאמר ב'לע'ש. שיטה זו והיא שיטת התחופות וה'לא'ש. אקסם באמת שיטה זו יסומה לאוונה מקארה, ר'קמארה מני' שירטס בלחש. שלא יבטל שארי השומרים קריית התורה, ר'בלט נוקט גם הוא מא' מקנה לשמען קריית התורה, ואט ולמד את מודנו לא' יונן ל'בו לשמע'ה¹⁵ מה שקורא ב'קורדא¹⁶, ואפלאו אם י'ש עשרה דעתו, מי' מוקני לגדי דירה, הא על כל איש ולאיש משל בחוויה תקננת עירא? ובאמת כבר ממה בז'ה פרקמן בעל של'יל'תלען צל שיטחה ו'ז'ו'¹⁷ בפסימן לט, והוא נואם בביבת'יזות, ומפני זה ד'חאה מפללה. ולולא קמספניא דונה אומינא דרישטה זו מילוי ש'כבר י'א בעצמו ז'י קריית הדרה, ואפללו כדי ב'כל ר'ט אסדור של'א ט'ריד שאר השומרים, וכן דעת בעל הלוחות דגולות ש'כבר אחר זה והוא נואם ג'ס'ין פ'ז'ין ר'ק'ר'ן ג'ג'ן ו'ז'ן משמע קעת בפסקי הר'א'ש, דבלח'ש לך' איזו הדר י' אט ב'צ'ריך ד'חורה אנטויה, שעיל'ל'ד'ריה פטור בעצם מקריאת התורה לישיטת ר'ב אלפס, ענן שם וענן בפ'ר'ן ח'רשן. ולפי זה אפ'שר דקאי הכהבר ר'ק'ר'ן דסמי'ה לה' ש'כבר השלים הפרש'ה, ולפי מה ש'כבר נבו בשינוי ברורה דאנפלו ב'בר י'א ז'י קריית. א'לא ד'כאלה מדרבי המחבר בסוף פער'ה וה'שפטוב: אבל זה אונן גונן וכ'ה, לא' פ'שע'ה ב', וצ'ריך עין*: * ו'לקרות שננים מקרא' וכ'ר', ענן ב'קאגן א'רכטם שהב'יא בשם פרומת'קדשן דמתקר אפללו ליליא' אשורה דצ'תי לא'פר'תורה, קיון ד'כט הווא עסיק באיזו עגן. ובאמת אין דברי פרומת'קדשן ב'קער'ין כל', ומה שהב'יא ר'איה מאור וודוע ש'כבר ד'גנה מפרק ל'בל' עיל'א, אין ב'גנו א'פללו ב'רל'יא' עיש'ה, א'לא א'לע'ל' מפה' קאי, שהב'יא מחלת דעת ובכו' ח'גנאל ד'זוקא בתורה אנטויה ב'בר' ששת, ו'ה'אינ'א לית לע' תורנו א'קנאות, ו'על'ין אף ב'ראיא'א עש'ר'ה דצ'תי לא' פ'ג'ני. ב'ר'מ'כח בר'ץ' בר'ק פ'ק'�ו צ'ופר, ו'א'ס'ר'ק'ה'ב'יא' בשם רב'נו ש'מה' ר'ט'אט'ה דרב' ששת' ממשם ר'ס'ינ'ה'ר'ה ה'ויה, ענן שט', ועל'ה ה'כ'יא' ד'ק'ר'א' ש'נס' מקרא' ואחד פרוגם שר' ל'בל' עיל'א משל'א משומ' ש'טוק' באיזו עגן' על'בל'ל'פ'ג'ים, א'בל' כל' זה א'קס'ר ד'זאג ב'ראיא' אשורה דצ'ת'. א'בל' ב'ר'ל'יא' אשורה לא' מ'ק'ני. ר'ק'ר'הו

הפרשה שקורין בספר גנראיה לעוז. דהיינו שהבבאי קADOR וזרע מתחלה דעת וכקראייא בספק סלון קנה, וזה מה שהבב עוז ביש' ר' אלפסי ואדריליל שדעת ר' אלפסי רביעין עשנה דוקא אפללו בחרונו אעננתו, וכן שכתב בדורא בישיש שם עשרה. ובזה מיליב מקודם בקדמת אשרי (ביברות דף ח) משני הורצים שבאור זרוע, ולדרינו ניחא מאר. וכן ממשמע מדברי הכתוב ב新形势下 דצתי לספרותה ואל לאו כי אסורה, ואחריך כתוב דלידין לא מניין לא נועז דלא ראה שיטים קגרא ואתא פרוגם שרי, ומפשע דאלדייל גאי דמיין בPsiותם דברוי הילבו ונכטמ' סלון קנה, דאסלו לחו פרשעה אין טהור רק בך מקודם אויר עשרה זצחי, ובכטמ' מפרק לסתו. ולא מביינא לדעת ה'ז' ועיטנו בספר דבציען עשרה זצחי. ודרבי ר' טרא"ש במובא בסלון כרך סעיף ד. בדרוי גם ה' דכא קשי' שם מבב נס בסחיה דסער ו' דעיסוק אבין בענין תפלה אין טהור דמקל, אפשר הוא דוקא בתפלה ולא בקריאת תפונה. דשם בענין דוקא צבור ר' דבב ז' קרבו וקדרש. ועובד לפניו תפלה ואומר קרבו וקדשה. וSELL גזין אסורי. ו' ז' קרבו וקדשות. גראן וקדשות עוז פפעם בשבליל (עוז בסייען קמא נזכר בפומחהיל במחיה) אונז לומר אין לדעת ה'לן ערוץ דקריאת התורה חמיר טפי. דכא בעניין

הלבות קריית ספר תורה סימן קמו

כיאורים ומוסיפים

שמירות חסידות טוב לילך ולשםו במנין אחר [אכן, בשורת אגרות משה (שם סי' מ אות ד) נקט, שחייב קריית התורה הוא חיבור על כל יתר, וראה הע' הבהאה].

ובשות' אגרות משה (שם אות ה) הוסיף, שהחייב להקפיד על היסור מילה ופסקו הוא דוקא בקריאת שחריר בתשובה, אבל שני וחמשי ממנה בתשובה, כל ששבע שלש פסוקים שלמים לכל עולח יצא, והוא הדין לנבי קריאה של יום טוב.

ועל כל פנים לא בגין שמיעת המשך הקריאה [שלאחר התיבה שיחסר], בתב הירוש"ז אויערבך (שם) שאף לדעת השלה (הגהות יש נוחלי) שלא יצא ידי חובה, בודאי חייב לשמעו את שאר הקריאה.

[ביה"ל שם]

ואקצת בכר פטה בוה' פקונט בעל שבל-הלקט על שיטה זו¹⁰). (10) בバイור מחולוקטם כתב העמך ברוכה (קריאת התורה אות ג') שהוא תלולה בណון האם קרייאת התורה היא חובה המוטלת על כל ייחוד ויחיד בני עצמו, או שחובת הציבור היא. שלדעת השוע"ע אדם יוצא ידי חובה הקריאה אף כשהסתה את דעתו ממנה [וכן משמע מהראשונים שהביא בא"י]. משומש שהוא סובר שאין חיבור על כל ייחוד לשמעו את הקריאה בפני עצמו [מכעת האמור יושר (ח"ב סי' קעא אות ג)]. אך האחוריים [זהביה"ל] שותפסו לעירק בדעת השבל הלקט, סוברים שככל ייחיד לשמעו את הקריאה כולה, וראה מה שכתבנו לעיל בפתחה לסי' קל' בהרחבה בណון זה וכן בהע' הקודמת.

[ביה"ל ד"ה ולחתות]

יעיל לפ肯 עשרה שבר גראו ולקרות עוד הפעם בשכilio וכו', ועל-גראן דלא תקעה אלא בעבור ר'זקאג¹¹). (11) רעל כן, חולה או חbos בבית האסורים שאין עמו עשרה, כתב לעיל (סי' קל'ה סי' ד"ה אין) שלפי דעת המרדכי אין להביא אליו ספר תורה לקראו בו, משומש שלא חלה מצות קריית התורה על היד בזמנ שאוינו יוכל לילך לבית הכתנת.

כמו כן, ציבור שלא קראו בתורה מחמת שלא היו עשרה מתפללים, כתב השער אפרים (שער ז סל"ט) שלא ישלמהו בשבת שלאחריה, וביאר, שאין זה רומה לציבור שנאנסו ולא קראו שצרכיהם להשלים את הקריאה בשבת הבאה [כמבואר ברミ"א לעיל סי' קל'ה סי' ב] משומש שכן שלא היו כאן עשרה לא נתחייבו בקריאה, וכן דעת הגרש"ז שחשיר (הליקות שלמה תפלת פ"ב דבר הלכה אות ט), והוסיף, אויערבך מן אין אנשים יקרא כל אחד לעצמו בחומר. מאיר, בשורת בעל החכמה (ח"א סי' ז אות יב) הוכיח שיש מהפטוקים שחלקו על השער אפרים וסוברים שגם באפין זה מחייבים להשלם.

המשך קודם

וכשגוללים ספר תורה מפרשה לרשות, כתב הדעת תורה (אכן) שמותר לצatta.

[שעה"צ ס"ק ז]

וเทศעם, ר'הא יכול להורות אחרת-כן¹²).

(5) אכן באפין שההוראה נהוצה מיר, כגון שבאה לפניו שאלת בענין טעות שנמצאה בספר תורה באיזה מנין, או בעניין של חולה, כתב העורך השלchan (ס"ב) שודאי שיש להשיב מיר, אך בסתם שאלות ימתרין מלהסביר עד בין גברא לאברה.

[משוג"ב ס"ק ז]
אך להורות אן הוראה לפי שעה אין להחמיר, רלא שכיכים כל-כך בונה שפה יקנש¹³.

(6) וכן לומר 'מלול טוב' לעולה לתורה בין גברא לגברא, כתב הגראיה קיניבסקי (תשובות הגרא"ח עמ' קיט) שיש להקל בדבר, מואהר וצורך מצווה הוא.

[משוג"ב ס"ק ח]
וපכלו כי אינו מפרק בקהל רם לדעתי זו, כדי שלא יטריד שאר ששלוקעים).

(7) ומוטעם זה כתב לעיל (ס"ר צב ס"ק לו), שלקבץ צדקה בעת קריית התורה הוא שלא כהונג, שכן על ידי כך יתבטל העיבור משמעית קריית התורה ומשמעות 'ברוך הוא המבורך לעלם ועד'.

[ביה"ל ד"ה וש]

ואם ילמד את למודיו לא יתן לבו ל'שפט¹⁴ מה שקורא קורנא¹⁵). (8) ולשםו קרייאת התורה באמצעות תפילה שמונה עשרה, כתב הגרא"ח קיניבסקי (דעת נטלה תפלה עמי' שדם) שמורה, והוסיף (שם הע' 239) שאמוריהם שהחזרה היה מפסיק באמצעות שמונה עשרה לשמעו קרייאת התורה, ובידיהם והנהנות (פ"ה אות יח) הובא בשם החוז"א, שאן לעשות כן בתחילת, וכותב הגרא"ח קיניבסקי (אשי ישראל פ"ל'ב הע' נ) שבudo מתחפל אין לעשות כן, אבל יש לו לשחק ולשמעו, והגרא"ש ואונר כתב (קובץ מבית לוי חביר עמי' סב) שפשוט שאסור להפסיק אפילו בשתייה באמצעות שמונה עשרה [לשמעו קרייאת התורה בשני וחמשי], ואיפלו אם אחר כך לא יהיה לו מין ולא יוכל לשמעו עוד קרייאת התורה, שאינו דומה לקודשכה כלל.

(9) ומני שהסית את דעתו מקרייאת התורה ולא שמע אותה מן המילאים או אחת מן האותיות, כתב בסידור הגר"א (לרי' מליצאן), שחרית לשבת, הנהגת הקהל בעת קרייאת התורה ד"ה וכותב בשם הגהות יש נחלה, שלא יצא ידי חובה הקריאה כלל. וכן כתב בשות' אגרות משה (או"ח חז' סי' ג) שבאונן וזה הפשי הפסיק שהחזר, וכן לו תקנה, מאחר ואין מתריחן את הציבור לחזור ולשמעו בשבי היזדים. אכן, אונן שהם עשרה שחוסר תיבות ופסוקים, צריכים לחזור ולקרוא את מה שהפסיקו.

מאידך, דעת הירוש"ז אויערבך (שוח' הלכה סי' ו אות ח) שיצא ידי חובה, ופטור מלcket למניין אחר לשמעו את מה שהפסיק, הוואיל ונקט שקרייאת התורה חובה ציבור היא, וכן דעת הגרא"ש אלישיב (אביי ישפה פ"ט סנ"ג) שלענן זה סומכים על הדעה שחובה ציבור היא. וכן כתב בשות' אוד לעזין (ח"ב פ"ט תשובה ז), אלא שהוסיף

ובעיקר חיובן של נשים בקרייאת התורה, ראה מה שבתבנו לעיל סי' קל'ה בפרט התשובה המשוג"ב שם.

[משוג"ב ס"ק ג]
שפיר דמיין¹⁶

(4) ואם נצא טעות בספר התורה וגללוחו כדי לקרוא לעולת בספר אחר, כתב בשות' בצל החכמה (חיה סי' ל) שאף על פי שעומדים באמען הקריאה לעולה זה, דין כמו בין גברא לאברה ומותר לצatta, בין ספר התורה אין פותח, אולס' כמשמעותם בספר התורה להזקוק אם יש בו טעות, אסור לצatta, ואם ביטוחו ומעיניהם בדינן מותר לצatta.

